

Wilma Wijntjes (l) ontvangt bloemen en een boekenbon van Aafke Vlaanderen Oldenzeel van Bibliotheek IJmond Noord.

FOTO HELEEN VINK

HET WINNENDE VERHAAL

De boekentas voor mevrouw Taekema

'Best wel grappig dat ik in alle verhalen voorkom'

Beverwijk ■ In haar 79 jaar heeft de Beverwijkse Truus Taekema dit nog niet eerder meegemaakt: ze is het onderwerp van 38 inzendingen van de korte verhalenwedstrijd 'De boekentas voor mevrouw Taekema'. „Ik vind het best wel grappig dat ik in alle verhalen voorkom.”

Voor de coronacrisis kwam 'de echte mevrouw' Taekema regelmatig in de bibliotheek, waar ze vlakbij woont. „Ik heb elf jaar voor mijn man gezorgd, hij is bijna drie jaar geleden overleden aan longkanker. Daarna werd het ineens zo stil. Wat zal ik ga doen, vroeg ik mezelf. Weet je, dacht ik, ik loop even door het poortje naar de bieb. Vaak kwam ik er om tijdschriften te lezen, soms een krantje. Er waren altijd mensen. Je praat niet met elkaar, maar er zijn mensen. Dat hielp mij.”

Nu de crisis voortduurt is het stil in het leven van Taekema. Vorig jaar juni werd ze geopereerd aan borstkanker. Ze is nog steeds herstellende. Truus

maakt dagelijks een ommetje en haar kinderen komen regelmatig langs. Naar de bibliotheek kan niet meer. „Heel jammer, het viel helemaal weg.”

Tussen afspraken in het ziekenhuis door las ze als jurylid afgelopen maand alle ingestuurde korte verhalen. „Een leuke afleiding, want ik zit al zolang binnen. De verhalen waren heel verschillend. Ik heb geen literaire achtergrond, maar ik heb wel altijd gelezen. Sommige verhalen waren grappig, anderen heel lief en heel prachtig. Van die oude mevrouw bijvoorbeeld, waar een jonge man altijd op bezoek ging. De vrouw ging naar Bali en legde een ticket voor hem klaar op Schiphol.” Taekema lacht hardop. „Ik vind zoiets heel leuk.”

De Beverwijkse is een optimist in hart en nieren. „Ik pluk de dag. Ik wandel dagelijks. Steeds een stukje verder. Met slecht weer doe ik een klein rondje. Niets is onmogelijk. Zo probeer ik altijd te leven.”

'En, zit het erbij?' Mevrouw Taekema stond achter haar rollator in de deuropening.

„Maar natuurlijk. Het meinummer. Ik begrijp alleen niet waarom u daar altijd zo naar uitkijkt. Op dat kleine balkon van u kunt u toch geen fruitbomen houden? In 'Groei en Bloei' staan tips voor balkons. Zal ik die er volgende keer voor u bij doen? Ze schreeuwde het haar toe en sprak langzaam.

„Ach lieve kind, soms heb je andere vruchten nodig.” Ze zei het met een knipoog.

In de vrouw die de boekentas in het mandje van haar rollator zette, zweeg. Dementerend, dacht ze. Wat cenzaamheid al niet met mensen doet. Ze was blij weer iemand tot dienst te zijn geweest.

„Tot de volgende keer maar weer, en dank je hartelijk. Je weet niet half hoe gelukkig je me maakt.”

Mevrouw Taekema keek uit het raam tot de jongedame met haar bloemetjesfiets de straat uit reed. Zo snel als haar benen het toelieten bewoog ze zich naar de keuken. Ze pakte een Citroën van de schaal en de pers uit de kast. Ze stopte alles in het mandje en schuifde terug naar de kamer. Ze haalde een zaklamp en een kwast uit een van de laden en stalde alles voor zich uit op de eettafel. Het maandblad 'De Fruiteler' zat tussen boeken. Liefkozend streelde ze het. De romans waren voor later. Ze bladerde naar bladzijde achtentachtig en deed de zaklantaarn aan.

Mijn allertiefste Feikje.

Dat allertiefste sprak haar aan. Ze ging er gemakkelijker voor zitten.

Het is mij weer een waar genoegen mij tot u te richten via deze weg. Het verlangen naar het moment dat ik uw woorden kan lezen laat mij de perikelen rondom corona vergeten. Mijn enige contact is net als het uwe, het bezoek van de vriendelijke dame van de bibliotheek en de jongeman die mij wekelijks de boodschappen doet toekomen. Vreemde gewoonten houden ze eropna, door via een beeldscherm een bestelling te plaatsen. Ik overhandig hem wekelijks (op de deurmat om de anderhalve meter afstand te waarborgen) mijn benodigdheden op een kladblokpapier met mijn vulpen geschreven. Hoe graag zou ik deze woorden met inkt aan u schrijven. Maar helaas, dat zou de tekst waar u nu naar kijkt onleesbaar maken. U vroeg mij of ik al begonnen ben in de nieuwe roman van Van Dis? Helaas, maar dat zal er

mee te maken hebben dat u deze momenteel in uw bezit heeft. Ik zal de jongedame ernaar vragen. Uw enthousiasme hierover greep mij aan.

Zo begon hij altijd. Plechtig en formeel, maar daarna kwamen zijn dichtregels, zijn overpeinzingen over het leven van meer dan een eeuw. Ze hadden beiden twee oorlogen meegemaakt, maar daar spraken ze niet over. Nee, die lagen achter hen. Ze dolden en speelden met woorden. Stuurdten elkaar liefkozende zonder elkaar ooit gezien te hebben.

In gedachte omhels ik u. Uw toegewijde Tjeerd. Xx. Die kruisjes stonden door het onderschrift onder een foto van een fruitboom. Ze moest extra bijlichten om het goed te kunnen zien. Twee zoemen van Tjeerd. Mevrouw Taekema streek over haar verrimpelde wang. Zacht en warm voelde het aan. Ja, Tjeerd deed haar hart sneller kloppen. Ze was erachter gekomen toen het licht op een avond uitviel. Ze had haar zaklantaarn gelukkig bij de hand gehad.

Ik, Tjeerd Hoekstra, zoek een aardige dame om mee te corresponderen. Helaas kan ik de brievenbus niet meer bereiken, maar deze manier zorgt voor enige afleiding, vindt u niet? Ik schrijf op bladzijde achtentachtig. Ik was in mijn werkzame leven fruitteler dus dit blad leek me geschikt. Als u antwoordt, doet u dat dan op bladzijde zeventenzeventig. Daarna zullen we het nummer van de volgende maand gebruiken.

Ze hadden elkaar veel te schrijven. Ze hadden meer dan een eeuw levenservaring. Haar telefoon had ze laten afsluiten. Ze hoorde de bel niet meer. Als de deurbel ging, brandde er een lampje. Eenmaal per week door de 'bloemetjesdame', zoals ze haar noemde. Al haar vriendinnen waren dood en haar twee neven had ze in geen tien jaar meer gezien nadat ze haar testament veranderd had. Ze zou alles nalaten aan het tijdschrift. De dame met de bloemetjesfiets moest eens weten. Mevrouw Taekema lachte terwijl ze de Citroën uitperste. Ze bladerde terug naar bladzijde zeventenzeventig en doopte haar kwast in het sap.

Lieve Tjeerd. Een maand is lang. Misschien kunnen we ons beter richten op een weekblad. Ik smacht keer op keer naar woorden van uw hand.

Wilma Wijntjes

KORT VERHAAL Wilma Wijntjes wint schrijfwedstrijd Bibliotheek IJmond Noord

'De ingestuurde verhalen hebben ons erg verrast'

Wilma Wijntjes uit Heemskerk is de winnaar van de korte verhalenwedstrijd 'De boekentas voor mevrouw Taekema' van Bibliotheek IJmond Noord. Haar verhaal werd gekozen uit 38 inzendingen.

Marina de Haan

Beverwijk ■ Er is unaniem gekozen voor het verhaal van Wijntjes. „Leuk geschreven met een speelse en originele invalshoek”, oordeelde de jury.

De tweede prijs is voor Judith Heijendaal die met haar verhaal van slechts één alinea indruk maakte. „Een ultrakort verhaal met als hoofdpersonage een boek in de tas”, aldus de jury. De derde prijs gaat naar Ivonne Vlaarkamp. In haar verhaal reist de fictieve mevrouw Taekema naar Bali. Truus Taekema, naar wie de

wedstrijd dus is vernoemd, maakte zelf deel uit van de jury. Net als schrijfster Maria Genova, bibliotheekmedewerker Marlies Sipkes en Henny van Zanten en verslaggever Marina de Haan.

België

De ingestuurde verhalen zijn vooral van schrijvers uit de regio IJmond, maar ook uit België en Duitsland. „We hebben boven verwachting veel verhalen ontvangen”, vertelt organisator Aafke Vlaanderen Oldenzeel van de bibliotheek. „Allemaal verschillende verhalen die ons hebben verrast.

„Leuk geschreven met een speelse en originele invalshoek

Grappig dat er in de korte verhalen van alles met mevrouw Taekema is gebeurd. Ze is onder meer verdwenen en vermoord. In het winnende verhaal komt ze er goed van af.”

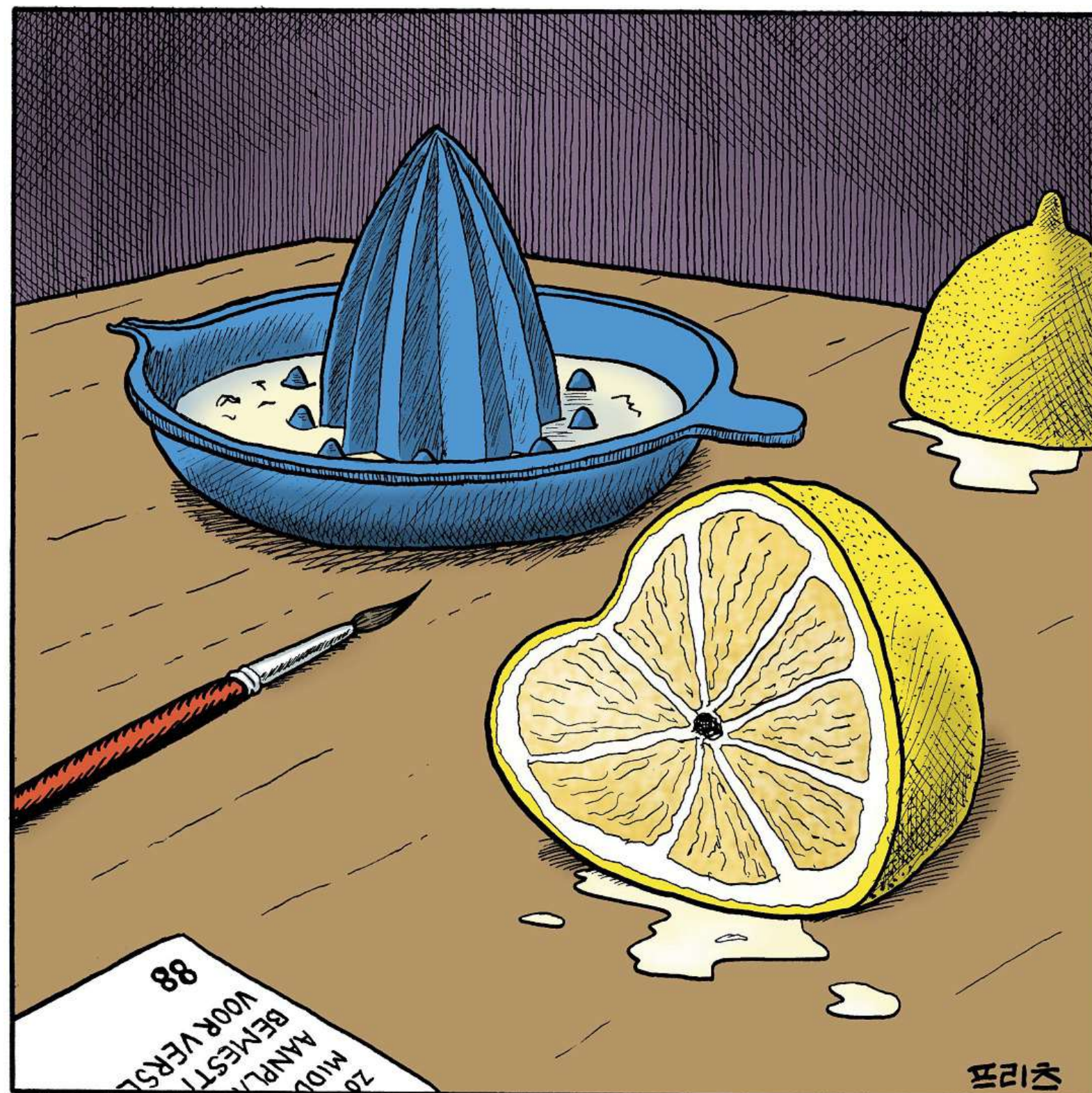
Wijntjes (57) was een avond aan het koken toen ze een golf van inspiratie kreeg. „Ik ben gaan zitten en het stroomde gelijk. De verhaallijn had ik direct in mijn hoofd.”

„Ik laat in deze coronatijd boeken thuis bezorgen door de bibliotheek. Echt een uitkomst. Er kwam altijd een leuke jonge dame met een rode mand op haar fiets de boekentas brengen. Zij is in het

verhaal het meisje met de bloemetjesfiets. Ik heb me ook laten inspireren door stenografie. Mijn nichtje en ik communiceerden vroeger zo met elkaar om gek te doen. Zij vanuit Den Haag en ik vanuit Heemskerk.”

Roman

Deze winst is voor leerkracht Wijntjes een opmaat naar wat komen gaat. Ze werkt al negen jaar aan een roman over de Tweede Wereldoorlog, de Japanse bezetting en de periode daarna. Wijntjes hoopt het boek later dit jaar bij een uitgeverij te publiceren.

ILLUSTRATIE FRITS SMID